

Decemberinkopen

'Kijk nou wat je doet' sist de vrouw achter Lena in de rij. Voor Lena zich om kan draaien, zegt de man naast de vrouw:

'Stop eens met je gezeik. Ik kan d'r toch niet zo in haar nek springen. Het is hier gewoon druk.'

'Gewoon druk? Als jij iedereen maar voor laat dringen, komen we nooit meer thuis.'

Voordringen? Hebben ze het over haar? Lena voelt het schaamrood naar haar wangen stijgen. Ze denken toch niet dat zij voorgedrongen is? Ze staat al zeker vijftien minuten in de rij aan de andere kant van de stelling en liet juist de vrouw voorgaan, die rechts van de stelling opdook. En nu denken ze dat zij voordringt? Nerveus trekt ze aan haar oorlel. Zal ze er iets van zeggen?

De man wijst zijn vrouw op de caissière: 'Ze worden ook steeds jonger, hè?'

'Ja die kinderen kopen natuurlijk allemaal spullen voor hun lootjes. Op school trekken ze lootjes met elkaar. Dat vertelde Janny toch pas nog?'

'Nee, ik bedoel die kassameisjes. Of is dit een jongen?'

'Je kunt toch wel zien dat dat een jongen is? Dat zie je aan zijn neus. Meisjes hebben echt niet zo'n grote neus. Dit is echt een puberneus. Is het je nog nooit opgevallen dat die neuzen steeds dikker worden als ze in de puberteit komen? Maar zo jong vind ik deze niet hoor. Hij is zeker zeventien.'

'Nou, hij lijkt me eerder veertien', verdedigt de man zich slapjes.

'Pfff, gaat het nog lang duren? Ik voel nu al dat mijn spataderen beginnen op te spelen. Ik zei nog zo dat we niet vandaag moesten gaan. Niet met die sinterklaasintocht. Maar jij...'

'Wat ik? Denk je dat ik hier voor mijn lol sta? Kom, sluit aan, voordat er nog iemand voordringt. Nou, over mijn dead body.'

'Pardon, over je dead body? Wie liet er nou net iemand voorglippen? Hoef je nu niet opeens de macho te gaan uithangen hoor.'

Lena voelt een zweetdruppel uit haar haargrens ontsnappen. Traag glijdt hij over haar voorhoofd. Haar wollen jas prikt en is veel te warm voor de overvolle winkel. Straks tikken ze op haar schouder. Wat moet ze dan zeggen? Dat ze echt niet voorgedrongen heeft? Dat is echt iets wat iemand zou zeggen die wel voorgedrongen is. Misschien moet ze hen gewoon maar voor laten gaan. Maar is dat geen schuld bekennen? En ze is helemaal niet voorgedrongen. Misschien is het maar het beste om stug voor zich uit te blijven kijken en te doen of ze de man en vrouw niet hoort. Focus je op iets anders. Op dat Chinese gezin. Kijk hoe lief dat meisje, met die Peppa Big-pop. Lena probeert zich te laten vertederen, zodat ze het ruziënde stel kan buitensluiten. De Chinese moeder doet een poging de pop op de lopende band te leggen, maar zodra haar moeder Peppa vastheeft, zet het meisje het op een krijsen. Uit het kleine keeltje komt een Medusiaans gegil, terwijl haar ogen bliksemflitsen naar de moeder schieten. Lena's oksels druppen inmiddels. Wat is het hier warm. Zal ze haar spullen achterlaten en gewoon de winkel uitlopen? Het ruziënde stel is ook even tot zwijgen gebracht door het krijsende kind.

Alsof de man zich realiseert dat het zij tweeën tegen de rest is, nu het lawaai van de buitenwereld tot hem doordringt, doet hij een verzoeningspoging: 'Zal ik zo lekker een latte voor je kopen bij de Starbucks?' De vrouw deelt het nieuwe besef niet en snauwt:

'Nee, we gaan direct naar de auto. Ik ben er helemaal klaar mee. Wat een chaos. Kun je dit allemaal wel dragen? Met mijn carpaal kan ik echt niets sjouwen, dat hele eind naar de auto.'

De man snuift: 'Nou, zo zwaar is dat niet. Je hoeft niet te doen alsof ik een lulletje rozenwater ben.' De vrouw hapt naar adem, maar hij is haar net voor: 'Ik heb wel zin in een biertje eigenlijk.'

'Ik ga écht niet nog ergens zitten. Heb je gezien hoe druk het overal is? We gaan

meteen naar huis, huppekee. We zijn hier al veel te lang.'

'Ik heb zin in een biertje', houdt de man koppig vol. De vrouw verandert van toon:

'Ja, maar ik wil naar huis. Ik zei net toch al dat ik heel erg last heb van mijn benen. En van mijn handen. Al die drukte is helemaal niets voor me. Dat weet je toch? Ik zou ook wel willen dat ik niet zo gevoelig was...'

Eindelijk de band. Lena zet de zak met waxinelichtjes met een plofje neer. Om zo snel mogelijk klaar te zijn, legt ze de drie pennen en twee potloden op het pak printpapier en tilt ze zo uit het mandje op de band. Of tenminste, dat is de bedoeling. Plotseling krijgt ze een por in haar rug, waardoor twee pennen en een potlood met een vaartje van het pak af rollen. Het potlood eindigt op de band, maar de twee pennen kiezen het ruime sop en kletteren op de grond. In haar haast de pennen op te rapen, zet Lena een stap achteruit. Ze voelt iets onder haar voet.

'leuwww', gilt de vrouw als een sirene vlakbij haar oor. Lena struikelt naar voren en botst tegen een stelling aan die omvalt. De man schiet zijn vrouw te hulp.

'Liefje, gaat het? Waar doet het pijn? Wat gebeurde er?' De kassamedewerkster drukt op een belletje. 'Assistentie bij kassa drie, assistentie bij kassa drie.' Lena kruipt tastend onder de lopende band. De tas glijdt van haar schouder. Niets. Ze staat met haar linkervoet op de zoom van haar jas, waardoor ze niet overeind komt. Al bukkend probeert ze haar voet een stukje te verschuiven. Haar zoom komt los en ze veert overeind, met haar hoofd tegen de rand van de lopende band. Heel even wordt het zwart en een golf van misselijkheid overspoelt haar.

'Gaat het?', klinkt een vriendelijk stem.

'Sorry', mompelt Lena verward. 'Laat maar zitten. Ik moet weg'. Ze vlucht de winkel uit, haar schoudertas in de knik van haar elleboog.

